Τὸ Ἐνιαῖον Μισθολόγιον ἀποτελεῖ θετικὸν βῆμα κρατικῆς καὶ κοινωνικῆς προόδου. Ἂς τὸ ἐφαρμόσῃ λοιπὸν ἡ Κυβέρνησις, ἔχουσα τὸ δίκαιον πρὸ ὀφθαλμῶν κατὰ τὴν ἐφαρμογήν του.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Πιστεύομεν νὰ γίνῃ μάθημα ἡ ἀσκηθεῖσα ποινικὴ δίωξις ἐν Πύργῳ κατὰ ὑπευθύνων ἀσφαλτοστρώσεως ὁδῶν, αἱ ὁποῖαι σχεδὸν ἀμέσως κατεστράφησαν. Πάντως, ἂς ἐπαγρυπνοῦν αἱ ἐποπτεύουσαι Ἀρχαί.

ΔΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΔΟΞΑΣΙΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΣΙΟΔΟΝ

Τοῦ φιλολόγου κ. ΓΕΩΡΓ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΟΥ

Αἱ περιοχαὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠκολούθησαν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ τῶν σπουδαιοτέρων Ἑλληνικῶν πόλεων, αἱ ἐπ' ἀρκετὸν καθυστερημέναι πως παραμείνασαι, διετήρησαν πλεῖστα στοιχεῖα, λίαν χρήσιμα καὶ σημαντικὰ διὰ τὴν γνῶσιν τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ τρόπου ζωῆς, τῶν λαϊκῶν δοξασιῶν καὶ ποικίλων δεισιδαιμονιῶν τῶν ἀνθρώπων εἰς λίαν ἀπομεμακρυσμένους τοῦ παρελθόντος ἐποχάς, αἱ ὁποῖαι ρίπτουν εἰς ἡμᾶς ἀμυδρὸν φῶς καὶ χάνονται εἰς τὸ βάθος τοῦ Ἱστορικοῦ Εἶναι. Μία τοιαύτη περιοχὴ εἶναι καὶ ἡ τῆς Βοιωτίας, ὅπου ἡ κώμη Ἄσκρα, ἡ πατρὶς τοῦ πατρὸς τοῦ διδακτικοῦ ἔπους Ἡσιόδου, συγχρόνου σχεδὸν τοῦ Ὁμήρου, ζήσαντες τὸν 8ον π.Χ. αἰῶνα. Ὁμηρικὰς ἀπηχήσεις εἰς τὸ σύγχρονον τῶν δύο ποιητῶν. (Βασικὸν βοήθημα, διὰ τὸ παρὸν ἄρθρον, εἶχον τὴν ἔκδοσιν Ἡσιόδου εἰς τὴν Ζωγράφειον Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην ἐξ ἑρμηνείας Sittl, καὶ τὰς παροιμίας τοῦ Ν. Πολίτου).

Ὁ Ἡσίοδος ἔγραψε πλεῖστα ἔργα, τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων ἀπωλέσθησαν καὶ μόνον ἀπὸ διασωθέντα ἀποσπάσματα καὶ ἀπὸ πληροφορίας ἄλλων συγγραφέων — ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος μεταγενεστέρων μανθάνομεν περὶ τοῦ τίτλου αὐτῶν. Τοιαῦτα εἶναι: «Ἠοῖαι» ἢ «Κατάλογος γυναικῶν», «Χίρωνος ὑποθῆκαι» «Ἀστρονομία», «Ἰδαῖοι δάκτυλοι», «Μελαμπόδια», «Γῆς περίοδος», «Αἰγίμιος», «Εἰς Ἅιδεν κατάβασις», «Ὀρνιθομαντεία», «Κήυκος γάμος» «Ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν» «Ἔπη μαντικά», «Ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ θέτιν». Τὰ κυρίως σωζόμενα ἔργα τοῦ Ἀσκραίου ποιητοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ Δῖος κατήγετο ἐκ τῆς Αἰολικῆς Κύμης, εἶναι τὸ ἔπος «Θεογονία» ἐκ στίχων 1022 εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται λόγος περὶ τῆς ἱστορίας τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν, τοῦ γένους καὶ τῶν ἀξιωμάτων αὐτῶν, «Ἡ ἀσπὶς τοῦ Ἡρακλέους» ἐκ στ. 480, εἰς τὸ ὁποῖον πλήρως καὶ λεπτομερῶς περιγράφεται ἡ τοῦ Ἡρακλέους ἀσπὶς καὶ τὰ ἔργα καὶ Ἡμέραι» ἐκ στίχων 826, εἰς τὸ ὁποῖον παρέχει πλείστας ὅσας συμβουλὰς εἰς τὸν ράθυμον, ὀκνηρὸν καὶ ἄδικον ἀδελφόν του Πέρσην. Ἐκ τοῦ ἔργου «ἔργα καὶ Ἡμέραι» τοῦ Ἡσιόδου προέρχονται αἱ κατωτέρω παρατηρήσεις. Τὰ ἔργα τοῦ Ἡσιόδου δὲν ἐπέδρασαν τόσον, ὅσον τὰ τοῦ Ὁμήρου. Ὁ Βιργίλιος ἐμιμήθη τοῦτον εἰς τὰ «Γεωργικὰ» του καὶ πολλοὺς στ.χους μετέφρασεν αὐτολεξεί.

Διὰ νὰ προσδώσῃ μεγαλύτερον κῦρος εἰς τὰ ἔπη του ἐν ἀρχῇ σχεδὸν (στ. 22) τῆς «Θεογονίας» ἀναφέρει ὅτι τὸ ποιητικὸν χάρισμα ἐδόθη εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν, ὅτε ἔβοσκε πρόβατα εἰς τὸν Ἑλικῶνα. Συμβουλεύων καὶ νουθετῶν τὸν ἀδελφόν του Πέρσην εἰς τὸ ἔπος «Ἔργα καὶ Ἡμέραι», παρέχεται εἰς αὐτὸν ἡ εὐκαιρία καὶ ἡ δυνατότης νὰ ἐκφράσῃ καὶ διατυπώσῃ τὰς λαϊκὰς δοξασίας τῆς ἐποχῆς του, πολλαὶ τῶν ὁποίων καὶ σήμερον, ἐπειτα ἀπὸ τόσους αἰῶνας, ἐπιζοῦν ἀποδεικνύουσαι τὴν ταυτότητα τοῦ πνεύματος τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἡ ὁποία ἐξελισσομένη παραμένει διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ αὐτὴ εἰς τὴν βάσιν της. Οὕτως εἰς τοὺς στ. 289-292 ἐκφράζει τὴν γνώμην ὅτι ἡ ἀρετὴ ἀποκτᾶται μὲ ἱδρῶτα καὶ ὅτι ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα πρὸς αὐτὴν εἶναι κατ' ἀρχὰς μὲν ἀνηφορικὴ καὶ τραχεῖα, ἔπειτα ὅμως, ὅταν φθάσῃ τις εἰς τὸ ἄκρον, καθίσταται εὔκολος.

«Τῆς δ' ἀρετῆς πρῶτα θεοὶ
(προπάροιθεν ἔθηκαν
ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρ-
(θιος οἶμος ἐς αὐτὴν
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν
(δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
ῥηϊδίη δὲ ἔπειτα πέλει, χαλε-
(πὴς περ ἐοῦσα».

Οὐδεὶς ζηλεύει καὶ φθονεῖ τοὺς ἀγνώστους καὶ τοὺς εἰς τὰς Ἡρακλείους στήλας οἰκοῦντας, ἀλλὰ τοὺς γνωστούς, τοὺς γείτονας, ὅταν οὗτοι προσδεύουν, πλουτοῦν:

«...ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων
εἰς ἄφενος σπεύδοντα».
(στ. 23-24).

Ὡσαύτως ἀλληλοϋποβλέπονται οἱ ἔχοντες τὰ αὐτὰ ἐπαγγέλματα:

«Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει
(καὶ τέκτονι τέκτων,
καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Ο ΕΚΛΙΠΩΝ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ Π. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΞΙΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ

ΚΑΙ ΑΛΥΓΙΣΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ

Ἀποχαιρετῶν τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην, 1ην Φεβρουαρίου, τὸν νεκρὸν τοῦ ἰατροῦ - χειρουργοῦ τῆς πόλεώς μας Παναγιώτου Ρηγοπούλου, ὁ πρόεδρος τῆς Ἰατρικῆς Ἑταιρείας κ. Γεώργιος Μπίμπης, ἰατρός, εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Μὲ βαθυτάτην συγκίνησιν, καὶ συντριβὴν καρδίας, προσέρχομαι πρὸ τῆς σοροῦ σου, σεβαστέ συνάδελφε καὶ ἀγαπητὲ φίλε, ἵνα σοῦ ἀπευθύνω ἐκ μέρους τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου καὶ τῆς Ἰατρικῆς Ἑταιρείας, τὸν ὕστατον χαιρετισμόν.

Ἡ Ἰατρικὴ Οἰκογένεια πενθεῖ σήμερον τὴν ἀπώλειαν ἑνὸς διακεκριμένου ἐπιστήμονος, ἑνὸς σοφοῦ ἰατροῦ καὶ ἐξόχου ἀνθρώπου. Μέχρι πρὸ ἐλαχίστων ἡμερῶν, παρὰ τὸ βάρος τῆς ἡλικίας του, ἐξήσκει τὰ ἰατρικά του καθήκοντα καὶ μάλιστα χειρουργῶν, μὲ ἀδάμαστον ψυχικὸν σθένος, μὲ ἄνεσιν καὶ μὲ ἰδιαιτέραν μάλιστα ἐπιστημονικὴν ἱκανοποίησιν. Αὐτός, ὁ ἀκαταπόνητος τῆς Ἐπιστήμης ἐργάτης, ὁ οὐδέποτε καμφθείς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς χειρουργικῆς τραπέζης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπὶ δεκαετηρίδας ἐχειρούργει, χειρουργηθεὶς καὶ παρὰ τὰς προσπαθείας τῶν ἀγαπητῶν του συναδέλφων, ὑπέκυψεν εἰς τὸ μοιραῖον.

Ὅταν μιὰ ζωὴ σβήνῃ ὕστερα ἀπὸ μίαν ἑξοχον ἐπιστημονικὴν σταδιοδρομίαν, ὕστερα ἀπὸ μίαν ἐντονον κοινωνικὴν δρᾶσιν καὶ ὕστερα ἀπὸ κάθε εἴδους ἀγαθοεργίαν, δημιουργεῖται διὰ τὸν ἀμιλοῦντα ἡ δυσκολία: Ποία ἔργα τῆς ζωῆς αὐτῆς νὰ ἀναφέρῃ εἰς τόσον ὀλίγον χρόνον καὶ ποίας ἀρετὰς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ νὰ ἐξάρῃ;

Εὐτυχὲς μὲ διευκολύνει τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ δρᾶσις τοῦ ἀειμνήστου ἰατροῦ Παναγιώτου Ρηγοπούλου εἶναι γνωστὴ καὶ περίφημος διὰ τὴν Πατραϊκὴν κοινωνίαν, ἡ ὁποία τὸν ἐσεβάσθη καὶ τὸν ἐτίμησε καὶ ὡς ἐπιστήμονα καὶ ὡς ἄνθρωπον. Θὰ προσπαθήσω ἐν ὀλίγοις νὰ ἱστορήσω τὸ ἔργον τοῦ ἀειμνήστου συναδέλφου, ἀπὸ τὸ πρῶτον τοῦ πνευματικὸν ξεκίνημα διὰ τὴν σπουδὴν καὶ τὴν γνῶσιν, ἕως τὸ ζηλευτὸν τέλος του, ἐν μέσῳ θεσμοῦ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀγάπης τῆς κοινωνίας.

Ὁ Παναγιώτης Ρηγόπουλος ἐγεννήθη εἰς Λευκάδιον Καλαβρύτων τὸ ἔτος 1886. Ἐπεράτωσε τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς εἰς Καλάβρυτα καὶ ἀκολούθως ἐνεγράφη εἰς τὴν Ἰατρικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Διακρινόμενος διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν φιλομάθειάν του, ἔλαβε τὸ πτυχίον μὲ τὸν ἐπίζηλον βαθμὸν «Ἄριστα», ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς. Ἐργασθεὶς ὡς βοηθὸς εἰς τὴν χειρουργικὴν Κλινικὴν τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ», διευθυνομένην ὑπὸ τοῦ μεγάλου τότε διδασκάλου τῆς χειρουργικῆς, ἀειμνήστου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Μαρίνου Γερουλάνου, ἀπέκτησε τὴν εἰδικότητα τοῦ χειρουργοῦ. Καὶ ὡς χειροῦργος προσέφερε τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας του ὡς ἔφεδρος ἀνθυπολοχαγὸς κατ' ἀρχάς, ὡς μόνιμος ἀνθυπίατρος μετέπειτα, ἀκολουθήσας τὴν πολεμικὴν πορείαν τοῦ Ἔθνους, εἰς ὅλους τοὺς μεγάλους καὶ ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνας τῆς φυλῆς μας, ὑπηρετήσας, συνεχῶς ἐπὶ μίαν 10ετίαν εἰς ὅλα τὰ μέτωπα, εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας, διακριθεὶς διὰ τὴν γενναιότητά του, τὴν αὐτοθυσίαν του, τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ διοικητικὴν αὐτοῦ ἱκανότητα, τραυματισθεὶς εἰς τὴν μάχην τοῦ Ἀλμπάκιοϊ.

Δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ὑπερόχους ὑπηρεσίας, ἡ πατρίς, εὐγνωμονοῦσα, τὸν ἐτίμησε διὰ διαφόρων παρασήμων, ἀνακηρυχθεὶς ἄξιος τῆς πατρίδος. Τὸ ἔτος 1923 παρητήθη τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀρχιάτρου. Ἡ φλόγα τῆς μαθήσεως τὸν ὤθησε πρὸς νέας κατακτήσεις καὶ κατὰ τὰ ἔτη 1923—26 εὑρίσκεται εἰς τὰ γερμανικὰ Πανεπιστήμια τοῦ Μπρεσλάου καὶ Βερολίνου, ὅπου συνεπλήρωσε τὰς σπουδάς του. Μὲ τὴν συνείδησιν ἤρεμον ὅτι ἐξεπλήρωσε πλήρως τὸ πρὸς τὴν πατρίδα χρέος του, ἀρχίζει, ὥριμος πλέον καὶ ὡς ἰατρὸς καὶ ὡς ἄνθρωπος, τὴν ἐξάσκησιν τῆς νέας διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην χειρουργικῆς, τῆς γενικῆς ὡς λέγομεν χειρουργικῆς, ἱδρύσας χειρουργικὴν Κλινικὴν κατὰ τὸ ἔτος 1926, μέγα ἐπιστημονικὸν ἀπόκτημα διὰ τὴν ἐποχὴν διὰ τὴν πόλιν μας τὴν ὁποίαν κατέστησε μὲ τὴν ἀδιάβλητον προσωπικότητά του. Ναὸν τῆς Ἰατρικῆς Τέχνης.

Τὸ 1940—41 νέον πολεμικὸν σάλπισμα, τὸν φέρει ὡς συνταγματάρχην - γενικὸν ἀρχίατρον διοικητὴν στρατιωτικῶν νοσοκο-

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΟΚΗΠΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

Τοῦ κ. ΔΗΜ. Ν. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ε' (τελευταῖον)

Ὁ Γάλλος Βιλλεμαὶν γράφει διὰ τὰ ποιήματα τοῦ Γρηγορίου: «Εἶναι τὰ πλείστα τῶν ἐπῶν του μελέται θρησκευτικαί. Δὲν εἶναι ἡ ποίησις τοῦ Ὁμήρου, ἀλλὰ ἄλλη τις ποίησις, ποὺ ἔχει τὴν ἀλήθειαν αὐτῆς, τὸ κενοφανὲς καὶ τὸ μεγαλεῖον της. Ἀναδεικνύει τὴν ἀττικὴν ἅμα καὶ ἀνατολικὴν χάριν, ἀναμιγνύουσα τὰς χάριτας ἑκατέρων, πᾶσαν λεπτότητα γλώσσης μὲ ἀκανόνιστον αἴγλην τῆς φαντασίας, κάθε ἐπισήμων τοῦ ρήτορος μὲ τὴν ἀποστολικὴν αὐστηρότητα. Οὐδαμοῦ ἀλλοῦ ἡ χάρις αὐτὴ τῶν λόγων, ἡ ὁμοιάζουσα μὲ θρησκευτικὴν μελῳδίαν, ἐξέλαμψε τόσον ὅσον εἰς τὰ συγγράμματα Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ. Ἔχεις ἐνώπιόν σου ψυχὴν τρυφερὰν καὶ πάσχουσαν ἐν τῇ ζωῇ, ταρασσομένην ὑπὸ τῆς δυστυχίας καὶ ἀπορροφημένην ὑπὸ λύπης... μὲ πεποίθησιν εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν προβάλλει τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν τοῦ ἄλλου κόσμου ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Παντός».

Ὁ ἴδιος, ὁ ποιητής, λέγει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη μὲ δύο φύσεις καὶ ἔχει ὡς χαρακτηριστικὰ τὴν θνητὴν καὶ ἀθάνατον οὐσίαν' εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἀπολαύει τὴν ἄλογον φύσιν καὶ κατανοεῖ τὰ οὐράνια πράγματα. Ἔγινε βασιλεὺς τῆς γῆς ποὺ ψάλλει, ποὺ ὑμνεῖ τὴν σοφίαν τοῦ Πλάστου του. Ἔγινεν ἑξ ὕλης καὶ πνεύματος μὲ δύο ἀντιθέσεις, ἐξαρτώμενος, ἀπὸ σωματικῆς πλευρᾶς, ἀπὸ τὴν ἐπίγειον ζωὴν καὶ πνευματικῆς, τρέφει ἀγάπην καὶ νοσταλγίαν πρὸς τὴν ἄλλην ζωήν.

Ὀλίγοι χριστιανοὶ ποιηταὶ ὡμίλησαν εἰς τὰ ποιήματά των ὅπως ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Αἰσθάνεται δυνατὰ μέσα του τὴν πάλην τῶν δύο φύσεων. Τὰ κοσμικὰ πράγματα, ὁ φθόνος καὶ ἡ κακία, ἡ ἀποτυχία δημιουργοῦν ὄχλημα σοβαρόν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρατηρῆται αὐτὴ ἡ ἐναλλαγὴ τῆς μελαγχολίας καὶ τῆς χαρᾶς μὲ προεκτάσεις μεταφυσικάς.

Αὐτὴ εἶναι ἡ καινοτομία εἰς τὴν χαριτόβρυτον Γρηγοριανὴν ποίησιν. Ὅσον καὶ ἂν τὸ βάρος τῶν δεινῶν ἀναμνήσεών του εἶναι πιεστικὸν διὰ τὸν ποιητήν, ὅμως οὐδέποτε θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἰδέαν τῆς αἰωνιότητος. Μέσα εἰς τὰ ποιήματά του ἐκδηλώνεται ἀγνὴ φυσιολατρεία, αἴσθησις τῆς ζωῆς λεπτοτάτη, νοσταλγία ἀποκαταστάσεως τῆς ἰσορροπίας εἰς τὸν κόσμον τὸν παρόντα, δὲν ἀποστέργει γνῖνας ἱκανοποιήσεις θεμιτάς, τῶν ὁποίων ἡ ἀποστέρησις δημιουργεῖ τὴν θαθύρριζον θλῖψιν καὶ μελαγχολίαν' συνάμα συνάγεται ἀσφαλὲς συμπέρασμα ὅτι ὁ Λόγος ὡς Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, θὰ προσφέρῃ τὴν γέφυραν θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, τοῦ προσκαίρου καὶ τοῦ αἰωνίου.

Ἔλαβε τὴν προσωνυμίαν, προσονομασίαν τοῦ «ὁμηριστοῦ» παρουσίασεν εἰς τὰ ποιήματα ὅλην τὴν συγκίνησιν διὰ τὰ οὐράνια. Ἐπεμελήθη καὶ ἐφρόντισε διὰ τὸν λεκτικὸν διάκοσμον τῶν μελαγχολικῶν ποιητικῶν ἐμπνεύσεών του καὶ συνάμα μετουσίωσεν εἰς αὐτὰς τὴν θέαν τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος ἔγραψε τρεῖς σελίδας διὰ τὸ ποιητικὸν ἔργον τοῦ 'Αγίου Γρηγορίου, ἐκ τῶν ὁποίων σημειώνομεν τὰς φράσεις. «Τὸν Γρηγόριον προσηγόρευσαν κατ' ἐξοχὴν θεολόγον, ἀλλ' ἔπρεπε μᾶλλον νὰ ἐπονομάσωσι ποιητὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ».

Μὲ τὴν μακρηγορίαν του ἐπὶ τοῦ ὑπερόχου ἀντικειμένου του ἀκόμη, τὸν ρητορισμόν του ἀκόμη, τὴν καθαρότητα τῶν νοημάτων, τὴν ἀριστοτεχνικὴν παρουσίασιν τῶν συναισθημάτων, τὴν ἔκφρασιν τῆς εὐαισθησίας του, μὲ τὸν ὅλον τοῦτον ψυχικὸν καὶ νοητικὸν πλοῦτον, ὡς ἀπαύγασμα εὐγενεστάτης καρδίας, ἐβίωσε τὸν Χριστιανικὸν ἰδεῶδες, ὑψώθη ὁ ἴδιος εἰς ὕψη θεΐας ἀτμοσφαίρας, ὅσον ὀλίγοι.

Ὁ Βυνγ χαρακτηρίζει τὸν Γρηγόριον ὡς ἀληθινὰ μεγάλον ποιητήν, ποὺ ἔχει ἀποκτήσει ὅλας τὰς μεγάλας σκέψεις, αἱ ὁποῖαι ἁρμόζουν εἰς τοιοῦτον ποιητήν, ὁ δὲ Κουμβάκερ λέγει ὅτι εἶναι ἄξιος νὰ καταλάβῃ τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐχρησιμοποίησαν τὰ ἀρχαῖα μέτρα. Θὰ εἶναι εὐτύχημα ἂν γίνῃ κάποια, κάποτε ἐπιλογὴ τῶν ποιητικῶν του ἐπῶν καὶ εἰσαχθῇ ἡ διδασκαλία των εἰς τὰ σχολεῖα.

Ἀφήνομεν δι' ἄλλοτε τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐπιδράσεων τοῦ Γρηγορίου εἰς τοὺς ἱεροὺς ὑμνογράφους τῆς Ἐκκλησίας. Εὗρε πολλὴν τὴν ἀπήχησιν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα ὑμνογραφίαν. Ὑπῆρξεν ἀστείρευτος πηγὴ ἐμπνεύσεων.

Ὁ ποιητὴς μὲ τὴν γλῶσσαν τὴν ἑλληνικήν, τὴν ἀξίαν νὰ λαλῆται καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν κατὰ τὸν Κικέρωνα, θὰ γράψῃ τοὺς ὑπερόχους ἀθανάτους στίχους:

«Σὲ τὸν ἄφθιτον μονάρχην
δὸς ἀνυμνεῖν, δὸς ἀείδειν
τὸν ἄνακτα, τὸν δεσπότην.
. . . . . .
δι' ὃν ἄνθρωπος ὁ σεμνὸς
ἔλαχε νοεῖν τὸ θεῖον
λογικὸν ζῶον ὑπάρχων.
Σὺ γὰρ ἔκτισας τὰ πάντα
παρέχων τάξιν ἑκάστῳ».

Καίτοι ἡ ποίησις δὲν ἔχει τύχη ὑπευθύνου καὶ ἐνδελεχοῦς μελέτης, ὑπομνηματισμοῦ μεθοδικοῦ καὶ κριτικῆς ἐκδόσεως, ὅμως ἀρκετὴ εἶναι ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία, τῆς ὁποίας οὐσιῶδες μέρος καὶ τμῆμα παραθέτομεν διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους νὰ γνωρίζουν:

Οὕτω, ὑπάρχουν μελέται, εἰδικῶς διὰ τὴν ποίησιν τοῦ Γρηγορίου τοῦ Quintino Cataudella, le poesie di G. Nazianzeno. («Ἐκλογὴ Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ὑμνογραφίας». Παναγ. Ν. Τρεμπέλα («Ἐκδοσις ἀποστολικῆς Διακονίας σελ. 21—30). Σπουδαῖα εἶναι τὰ μελετήματα τοῦ Μητροπολίτου Κυδωνιῶν Ἀγαθαγγέλου: «Τὸ πρῶτον ἱστορικόν», «Τὰ ἱστορικὰ ἔπη Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ». Ἐπίσης Κωνσταντίνου Μπόνη, καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν: «Γρηγόριος ὁ Θεολόγος». «Τὰ ἐπιτάφια τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ», μελέτη φιλολογικὴ ὑπὸ Ι.Μ. Σακαλῆ εἰς τὸν τόμον ἀφιερώματος εἰς Ἀλ. Γκιάλα (Γ. Βερίτη) (σελ. 325—341). Christ—Παρανίκα, Ἀνθολογία σελ. 29) καὶ ἄλλα μικρότερα μελετήματα καὶ ἄρθρα εἰς διάφορα περιοδικὰ Ἑλληνικὰ καὶ ξένα

Δ. Ν. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
Καθηγητὴς φιλολογίας

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ Ο.Η.Ε.

Ο ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ

ΕΔΡΑ ΟΗΕ, (Νέα Ὑόρκη). — Ὁ τουρισμὸς εἶναι διαβατήριον διὰ τὴν εἰρήνην. Αὐτὴ εἶναι ἡ κεντρικὴ ἰδέα μιᾶς ἀποφάσεως, ἐγκριθείσης ὁμοφώνως ἀπὸ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, διὰ τῆς ὁποίας τὸ 1967 βαπτίζεται «Διεθνὲς Τουριστικὸν Ἔτος». Διὰ τῆς ληφθείσης ἀποφάσεως καλοῦνται τὰ κράτη - μέλη τοῦ διεθνοῦς ὀργανισμοῦ καὶ τῶν εἰδικῶν ὑπηρεσιῶν του ὅπως παράσχουν τὴν βοήθειάν των διὰ τὴν προώθησιν τῶν παγκοσμίων ταξιδίων, μὲ εἰδικὴν ἐμφασιν εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ τουρισμοῦ τῶν ἀναπτυσσομένων χωρῶν.

ΝΕΟΣ ΔΟΡΥΦΟΡΟΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΑΝΩ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ

ΠΑΣΑΝΤΙΝΑ, ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ. — Περὶ τὴν 15ην προσεχοῦς μηνὸς θὰ ἐκτοξευθῇ ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Κονσόρτσιουμ Τεχνητῶν Δορυφόρων (ΙΝΤΑΣΑΤ) εἰς ἀκόμη τηλεπικοινωνιακὸς δορυφόρος ὑπεράνω τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ὁ νέος δορυφόρος θὰ χρησιμοποιηθῇ κυρίως ἐν συσχετισμῷ πρὸς τὰ διαστημόπλοια ΑΠΟΛΛΩΝ, τηλεπικοινωνιακὰ μηνύματα τῶν ὁποίων θὰ μεταδίδη πρὸς ΗΠΑ ἢ Εὐρώπην καὶ τανάπαλιν. Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἡ ΝΑΣΑ καὶ ἄλλαι ἐπιστημονικαὶ ὀργανώσεις ἔχουν ἤδη ἀνεγείρει διαφόρους εἰδικοὺς σταθμοὺς παρακολουθήσεως ἐπὶ τῆς νήσου τῆς Ἀναλήψεως, τῆς Δυτικῆς Ἰσπανίας καὶ ἀλλαχοῦ.

POLIZZI BROTHERS
ΒΙΛΛΥ-ΠΑΡΚ κάθε βράδυ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ἡ γεννήτρια καὶ τεχνήτρια τῆς ζωῆς

Τοῦ καθηγητοῦ κ. ΑΘΑΝ. Γ. ΜΠΙΛΑΛΗ

Ἡ ἐποχή μας ἔχει πολλὰ παράδοξα. Ἔχει κάμει πολλὲς ὑπερβολὲς καὶ πολλὲς παραλείψεις. Τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι σήμερα τὴ θέση τῆς πιὸ ἀγαπημένης μορφῆς, τῆς μορφῆς ἐκείνης, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ γλυκειὰ ἀνατολὴ τῆς ζωῆς μας, τὸ ἄσβεστο φῶς καὶ τὴν ἀστείρευτο πηγὴ τῆς ὁμορφιᾶς καὶ τῆς καλωσύνης στὴ ζωή μας, τὴν πῆρε ἕνας ἄλλος τύπος, ἐντελῶς ἀντίθετος καὶ ἀνίκανος γιὰ μιὰ τέτοια τιμητικὴ θέσι, εἶναι τὸ πιὸ παράδοξο, ποὺ μποροῦσε νὰ συμβῇ.

Τὰ περιοδικά, οἱ ἐφημερίδες, τὰ φίλμ, τὸ ραδιόφωνο διαφημίζουν ἀδιάκοπα τὰ ἀλλεπάλληλα διαζύγια τοῦ Χόλλυγουντ καὶ τὸν τύπο τῆς ἀσύδοτης γυναίκας. Σήμερα θαυμάζουμε πιὸ πολὺ τὴ γυναίκα ἠθοποιό, τὴ γυναίκα πολιτικό, τὴ γυναίκα ἐπιστήμονα. Μᾶς θαμπώνει ἡ λάμψη καὶ ἡ δημοσιότητα αὐτῶν μορφῶν καὶ ξεχνᾶμε μέσα στὴ σιωπὴ καὶ στὴ σκιὰ τοῦ σπιτιοῦ τὴ μεγάλη μορφή, τὴ μορφὴ τῆς μητέρας.

Ξεχνᾶμε τὴν ἡρωῒδα μητέρα τῆς φτωχογειτονιᾶς, τὴ χήρα, ποὺ λυώνει κυριολεκτικὰ στὴ σκάφη γιὰ νὰ θρέψη τὰ παιδιά της, τὴν ἐργάτρια μητέρα μὲ τὸ λειψὸ μεροκάματο. Ὅλα αὐτὰ μένουν στὴ σιωπή, γιατὶ δὲν ἔχουν τίποτα νὰ ποῦν στὰ χαμηλὰ πλέον ἐνστικτα τοῦ σημερινοῦ Κοινο. Τὸ Πρωτοδικεῖο Ἀθηνῶν δικάζει κάθε ἑβδομάδα 75—80 περίπου περιπτώσεις διαζυγίων. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι 75 μητέρες κάθε ἑβδομάδα θλέπουν τὸ σπιτικό τους νὰ σωριάζεται σὲ ἐρείπια. Ἂν κάθε ἑβδομάδα ἕνας σεισμὸς κατέστρεφε μέσα στὴν Ἀθήνα 75 σπίτια, ποιὸ θὰ ἦταν τὸ πένθος σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα μας;

Ἐπειδὴ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀποτελέσματα τῆς διαστρεβλώσεως τοῦ ἀληθινοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ μάλιστα τὸ γεγονὸς ὅτι σήμερα ὅλες σχεδὸν οἱ ἀξίες καὶ ἰδέες μετριοῦνται μὲ τὴν οἰκονομικὴ καὶ ὑλιστικὴ τους ἀπόδοση, ὁρίζεται κάθε χρόνο ἡ ἑορτὴ τῆς Μητέρας γιὰ νὰ ἐπαναφέρουμε αὐτὰ στὴν περίβλεπτο θέση, ποὺ τῆς ἀνήκει. Γιὰ τὸ ρόλα καὶ τὴν ἀποστολή της, γιὰ τὶς οὐσίες καὶ τὴν ἀξία της γράφονται αὐτὲς οἱ σκέψεις ποὺ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο, παρὰ ἕνα τραγούδι καὶ ἕνας ὕμνος. Ἕνα μύρο καὶ θυμίαμα στὸ μεγάλο βωμό, τῆς μητέρας μας.

Εἶναι γνωστὴ σ' ὅλους μας ἡ στοργή της καὶ ἡ ἀφοσίωσή της στὰ παιδιά. Εἶναι μία ἀνεξάντλητος πηγὴ ὑπομονῆς καὶ αὐταπαρνήσεως, ἕνας θησαυρὸς ἀπεραντου ἀγάπης. Ὕστερα ἀπὸ τὸ Θεὸ δὲν ὑπάρχει ἄλλο